

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 6

Chiếc xuồng của Tư Hường tấp vào bờ đá - nơi hôm đá quen thuộc ở chân đảo hoang khi hoàng hôn đã chuyển màu xám ngắt trên biển. Sau khi neo xuồng vào gò đá, hấn nhảy lên bờ. Lúc đó, Thùy Linh vẫn đang lặng lẽ ngồi trên mỏm đá quen thuộc của cô ta. Hấn ngừng lại, nhẹ nhàng tiến đến sau lưng cô và bất ngờ nói to lên một cách cố ý:

-Chào cô!

Tiếng người nói bất ngờ vang lên ngay đằng sau, làm cho Thùy Linh giật nảy mình. Cô hoảng hốt quay lại và mãi một lúc mới bình tĩnh lại được. Tư Hường ngồi xuống trước mặt cô, hỏi bằng giọng tử tế:

-Cô vẫn mạnh giỏi?

Trong mắt Thùy Linh ánh lên những tia căm hờn. Cô hỏi Tư Hường bằng giọng chất chứa căm thù:

-Ông còn định giam tôi ở đây đến bao giờ?

-Cô yên tâm! - Tư Hường nhả nhổ - Tôi đến báo cho cô một tin mừng: Tôi đã tìm được cho cô một nơi an toàn trong thành phố. Chỉ một hai ngày nữa, cô có thể trở về.

Thùy Linh thở dài. Ánh mắt cô rời khỏi khuôn mặt của Tư Hường đang nhăn nhúm lại với nụ cười nham nhở và nhìn ra khơi xa. Có lẽ cô đang suy nghĩ là có nên tin vào lời hấn hay không? Trong khi đó, bên tai cô giọng nói ngọt ngào, mon trón của hấn lại vang lên:

-Cô Thùy Linh. Cô có thường hay trở lại nhà cũ không?

-Nhà cũ nào? - Thùy Linh thờ ơ hỏi lại.

-Nhà mà vợ chồng cô sống cho đến khi anh bị bắt đi cải tạo.

-Không - Thùy Linh lắc đầu - Đã mười năm nay, tôi không trở lại đó nữa.

-Bây giờ ai đang ở đó? - Tư Hường hỏi tiếp.

-Một ông cán bộ nào đó - Thùy Linh đáp bằng giọng thờ ơ.

Tư Hùng im lặng ngẫm nghĩ. Sau đó, hắn nói bằng giọng thân tình như đang trao đổi với một người bạn.

-Chuyện là thế này, cô Thùy Linh ạ. Tôi nghĩ rằng trong căn nhà đó, nhất định ông Sáu vẫn đang còn rất cất giấu những giấy tờ quan trọng của chúng tôi. Cô có thể giúp chúng tôi tìm lại.

-Tôi đã nói rồi, tôi có biết gì đâu! - Thùy Linh dứt khoát.

Tư Hùng vẫn nhẹ nhàng:

-Cô Thùy Linh. Cô nên nhớ, điều này có quan hệ trực tiếp đến tự do của cô.

-Nghĩa là.... tôi phải coi đó là một điều kiện? - Thùy Linh nhìn thẳng vào mặt Tư Hùng.

-Cô đã hiểu rất đúng. - Tư Hùng lạnh lùng.

-Nhưng nếu các ông không tìm thấy những giấy tờ đó? - Thùy Linh hỏi bằng giọng đã bắt đầu bộc lộ sự hoang mang.

-Thì nghĩa là người ta có thể coi như là cô không còn tồn tại ở trên đời này
- Tư Hùng cười khẩy.

Câu nói ấy chưa dứt. Thùy Linh đã chồm lên:

-Ông là đồ dã man!

Tư Hùng không thêm chú ý đến thái độ phẫn nộ ấy. Hắn bình thản móc thuốc lá, châm lửa và thả những hơi khói dài. Những làn khói khi vừa ra khỏi miệng hắn đã bị gió biển vò nát. Điều đó gợi lên liên tưởng về số phận mong manh của Thùy Linh. Cô nhìn như bị thổi miên vào những hơi khói thuốc lá ấy và ngồi lại xuống mồm đá. Tên cướp cáo già này hoàn toàn có thể thực hiện cái điều mà hắn đã nói ra miệng. Có lẽ không còn cách nào khác - nếu muốn được giải thoát ra khỏi cái nhà tù này. Mặc dù khả năng đó vẫn rất mong manh vì nếu dễ dàng tin vào lời hứa của một kẻ như Tư Hùng thì thật quả là quá dại dột. Nhưng dù sau, đó cũng vẫn là một hy vọng nếu không muốn nói là hy vọng duy nhất của cô trong hoàn cảnh này.

Sau những suy tính ấy, Thùy Linh chậm rãi nói:

-Ở nhà cũ của chúng tôi... chồng tôi thường cất giấu giấy tờ của anh ở một hộc tường bí mật. Hộc tường ấy ở phòng khách tầng trệt.

-Ở vị trí nào? – Tu Hường nhìn chăm chú vào mắt Thùy Linh.

-Nó nằm sau tấm hình Đức Mẹ Maria bằng hài Chúa.

Trong khi Thùy Linh nói, Tu Hường cố hình dung lại cảnh bài trí trong nhà của cô - căn nhà mà hơn mười năm trước chính tay hắn đã bắn chết tên Bảy Tân trong lúc đang nhậu. Khi ấy, Bảy Tân ngồi quay lưng về phía bức tường treo bức tranh Đức Mẹ Maria bằng Chúa hài đồng khổ lớn.

Hắn chìa tay về phía cô:

-Chìa khoá?

-Anh Sáu luôn mang nó theo bên mình. Tôi không biết.

Tu Hường không hỏi thêm gì nữa. Trong đôi mắt của hắn đang nhìn ra biển mờ mờ ánh lên những toan tính căng thẳng.

6.

Khoảng 10 giờ đêm.

Tại nhà cũ của Thùy Linh - căn biệt thự có cây khế phong thủy chắn trước cửa, chủ nhà đang tiếp khách. Anh ta trạc độ hơn 40 tuổi, dáng to béo bệ vệ, còn khách là một phụ nữ trạc 35 tuổi, dáng bộ khép nép. Cô ta ngồi trước mặt người chủ nhà với hai tay đặt trên đùi và đôi mắt chớp chớp nhìn như hút vào tập giấy trên tay người chủ nhà. Ở trên bức tường sau lưng cô ta - trên tầm cao khoảng hai thước có treo một bức tranh cỡ lớn thể hiện cảnh Đức Mẹ Maria đang cúi xuống Chúa hài đồng với khuôn mặt thánh thiện.

Người đàn ông chủ nhà lật nhanh tập giấy trên tay xem qua loa rồi ngẩng lên nhìn khách:

-Thôi được. Tôi ký ngen.

-Dạ! - Người phụ nữ hồ hởi.

Chủ nhà vớ cây bút bic, ký một chữ cầu thả vào phía dưới tập giấy, rồi đưa trả cho khách. Cô ta đón bằng cả hai tay với nét mặt hồ hởi. Người đàn ông hát hàm hỏi bằng giọng bề trên:

-Còn gì nữa không?

-Dạ, hết rồi ạ! - Khách nói và đứng dậy, lễ phép - Xin phép anh Ba.

Chủ nhà đứng dậy tiếp khách, Anh ta nói bằng giọng đầy quyền lực:

-Nhớ màn ăn cho cẩn thận nghen!

-Dạ. Em nhớ! Thôi, xin phép anh Ba!

Người phụ nữ nói và lui ra. Đến lúc đó, người vợ chủ nhà mới đi từ trong buồng ra. Cô ta nhìn theo khách bằng ánh mắt khó chịu:

-Suốt ngày công việc. Khuya rồi còn không được nghỉ nữa!

Người đàn ông quay lại nhìn vợ bằng vẻ mặt âu yếm. Anh ta quàng tay lên cổ vợ, giọng nhẹ nhàng:

-Cái khó không phải là ký. Mà điều quan trọng là được ký, em ạ.

Chính trong lúc đó, một bóng đen nhẹ nhàng vượt qua cổng sắt, nhanh chóng đi trong ngõ và nép mình vào gốc cây khế cổ thụ ở trước căn nhà. Sau một lát nghe ngóng, bóng đen ấy bước lên thềm, nép vào một trong hai chậu cảnh lớn đặt ngay trước cửa. Khi thấy đèn trong nhà đã tắt, hắn mới nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh cửa sổ.

Qua ánh đèn mờ mờ, có thể nhìn thấy vợ chồng người chủ nhà sau khi tắt đèn đã dắt nhau đi lên lầu. Bóng đen lẹ làng tiến đến và đưa tay kiểm tra cửa sổ. Cửa sổ không chốt. Hắn nhẹ nhàng bật mở rồi trèo vào bên trong.

Trong nhà, bóng đen tiến thẳng lại phía bức tường lớn và đưa tay định gỡ bức tranh Đức Mẹ trên tường. Nhưng cũng đúng lúc đó, có tiếng người từ trên lầu đi xuống. Hắn vội vã nhảy một bước tới bên chiếc tủ lớn và nép vào một bên.

Người đàn ông chủ nhà đi xuống. Anh ta mặc bộ quần áo ngủ. Sau khi với tay bật công tắc đèn, anh ta đi lại bàn, cầm chiếc cặp da vẫn để ở trên ghế và định đi lên lầu. Chợt anh ta nhìn thấy cửa sổ chưa chốt. Anh ta đóng chốt cửa sổ rồi tắt điện, đi lên cầu thang. Có thể thấy kẻ đang nấp sau tủ nén một hơi thở dài nhẹ nhẽ và giắt con dao trở lại vào thắt lưng.

Khi trong nhà đã hoàn toàn im ắng, bóng đen mới rời khỏi nơi ẩn nấp, tiến lại phía bức tranh trên tường. Trong ánh sáng mờ mờ của những bóng đèn từ ngoài sân hắt vào, hắn nhẹ nhàng gỡ bức tranh xuống, đặt lên bàn và lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ, bắt đầu soi kỹ trên bức tường. Sau khi đã phát hiện dấu vết. Hắt đưa mũi dao rạch nhẹ nhẹ trên tường, làm lộ ra một cánh cửa nhỏ bằng kim loại hình vuông, mỗi chiều chỉ độ gang tay. Bằng những động tác thành thạo, hắn nhanh chóng mở khóa và soi đèn vào bên trong, Ánh đèn pin cho thấy bên

trong hoàn toàn trống rỗng. Bóng đèn thò cả bàn tay vào trong để mò tìm nhưng không tìm được gì.

Trong ánh sáng mờ mờ, có thể nhận ra kẻ đó chính là Tư Hường. Trong đôi mắt lóe sáng của hắn hiện lên những tia thất vọng.

7.

Quán giải khát mang tên Dạ Hương nằm ở một phố nhỏ. Trong quán bày biện đơn giản với một quầy hàng và mấy bộ bàn ghế nhỏ. Trong tủ kính quầy hàng ngoài cà phê còn có nước ngọt và bia.

Thu Thủy đang ngồi bán hàng. Cô ta chăm chú đọc một cuốn truyện tình cảm và thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình. Ở cái phố nhỏ này, khách lui tới không nhiều và ít khi có khách sang. Có lẽ vì thế nên chủ nhà chỉ bán cầm chừng và có vẻ như cũng không trông đợi nhiều lắm vào số lãi mà quán hàng đem lại.

Đường phố đã lên đèn. Một chiếc xe máy dừng lại trước cửa quán. Đôi nam nữ trên xe cùng bước vào. Thu Thủy buông cuốn sách, đứng lên đón khách với nụ cười tươi tắn. Người đàn ông giơ tay búng "tróc" một cái, nói giọng như ra lệnh:

-Bia lon và một gói ba số!

Thu Thủy "dạ" một tiếng nhẹ nhàng. Một lát sau, cô ta mang các thứ trên khay và xếp xuống trước mặt đôi trai gái. Cũng lúc đó có một chiếc xe máy dừng lại trước cửa và Tư Bé vội vã bước vào trong. Trông dáng vẻ của hắn khá bơ phờ. Vào trong quán, Tư Bé ngồi luôn xuống bên chiếc bàn nhỏ ở sát quầy hàng. Thu Thủy đi lại gần, nhú mày nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng. Cô ta cúi xuống, hỏi nhỏ:

-Có chuyện chi mà nhọt nhọt như thằng chết trôi vậy?

Tư Bé đưa mắt ngó láo liên ra xung quanh. Hắn thì thầm trả lời bằng giọng gáp gáp:

-Ông Tư có nhà không?

Đôi lông mày của Thu Thủy nhú lại. Cô ta bước lại quầy, làm một ly cà phê mang tới cho Tư Bé và kéo ghế ngồi xuống trước mặt hắn. Nghiêng đầu về phía Tư Bé, cô ta hỏi nhỏ:

-Có chuyện chi?

Tư Bé thì thào vội vã:

-Bị bắt ráo trời rồi! Chỉ có mình tôi thoát được.

Trong một thoáng, khuôn mặt Thu Thủy ánh lên những tia quyết liệt. Cô ta hỏi tiếp:

-Có ai biết địa điểm này không?

-Tôi hỏng rồi! - Tư Bé nói tiếp - Nhưng nếu có thằng nào đó khai ra? Vậy nên tôi phải liều đến đây để báo cho cô với ông Tư biết.

Ngừng một lát, hắn nói thêm bằng giọng lo lắng:

-Cô nói ông Tư phải lánh ngay đi.

Tư Bé còn chưa nói dứt câu, Thu Thủy chột rít lên:

-Đồ ngu!

Tưởng cô ta đánh, Tư Bé vội vã né người ra phía sau. Ngay lập tức, đôi nam nữ đang ngồi ở chiếc bàn trong góc cũng đứng phắt dậy. Thu Thủy lập tức hiểu ngay ra tình thế của mình. Trong chớp mắt, cô ta chém mạnh vào cổ Tư Bé, đồng thời hất tung chiếc bàn về phía hai người khách rồi lao ra ngoài và nhảy lên chiếc xe máy để trước cửa, khởi động máy. Chiếc Honda của cô ta nhảy vọt xuống lòng đường và lao vút đi. Từ bên kia đường, hai thanh niên trẻ đang ngồi trên một chiếc xe máy Cub 90 cũng vội vã khởi động máy, chạy theo hướng chiếc xe của Thu Thủy.

Trong quán, người thanh niên và cô gái cùng đi chạy đến bên Tư Bé đỡ hắn ngồi dậy. Khuôn mặt của Tư Bé vẫn còn méo xệch vì đau. Hắn nói với họ trong hơi thở nặng nề, đứt quãng:

-Tôi đã làm đúng như các ông dặn. Nhưng nó nhanh quá!

Đôi nam nữ - chính là thiếu úy Cường và thượng sỹ Mai Dung lặng lẽ nhìn nhau. Để lại Mai Dung trông chừng tên Tư Bé, Cường rút súng ra cầm tay, đẩy cửa thận trọng bước vào căn phòng bên trong. Nhưng ở đây không không có ai.

Hai trinh sát phối hợp cũng đã trở lại. Thu Thủy đã lẩn trốn một cách tài tình trong cuộc đuổi bắt, không để lại một dấu vết nhỏ.

Như vậy là mẻ lưới ấy đã không thu được kết quả như dự định.

Tại một quán giải khát nhỏ ở gần bên cảng thành phố.

Tư Hường và Thu Thủy ngồi đối diện với nhau qua một chiếc bàn nhỏ trong góc quán mờ tối. Cả hai đều hút thuốc lá và lặng lẽ thả khói. Thu Thủy

ngồi quay lưng ra ngoài, còn Tư Hường thì liên tục đưa mắt quan sát xung quanh với sự cảnh giác của một con thú đã đánh hơi thấy mùi bầy.

Vẫn ngậm điếu thuốc trong miệng, Thu Thủy hỏi:

-Mất hết tất cả rồi. Giờ tính sao, chú Tư?

Tư Hường không trả lời ngay. Hắn nheo mắt nhìn theo bước chân của một cặp nam nữ mới bước vào trong quán. Một lúc sau, hắn mới nói bằng giọng cố nén xuống:

-Phải thật thận trọng. Cháu cứ tạm lánh về chỗ bà Tư ít bữa.

-Chú tính đi đâu? - Thu Thủy hỏi.

Tư Hường không trả lời ngay. Hắn rút từ trong túi ra một phong bao đưa cho Thu Thủy:

-Ông Bảy Tân - ba của cháu đã gửi gắm nó cho chú. Cháu giữ lấy. Nếu gặp chuyện gì không hay, phải lập tức hủy bỏ ngay.

Thu Thủy đỡ chiếc phong bao từ tay Tư Hường. Cô ta nhìn lướt qua rồi bỏ vào trong xác. Tư Hường dặn thêm:

- Nó là của chúng ta. Nhưng chỉ khi nào biết chắc là chú gặp chuyện không may, cháu mới được mở nó ra.

Thu Thủy lặng lẽ gật đầu. Tư Hường ngồi ngả người ra ghế, nói giọng mệt mỏi:

-Bây giờ cháu đi trước đi. Cẩn thận nhé!

Sau khi Thu Thủy đã lên xe máy và rời đi được một lúc, Tư Hường mới đứng lên. Hắn lại quỳ trả tiền rồi lững thững đi bộ trên con đường ven bến cảng. Hắn cứ đi lang thang như vậy cho đến gần chín giờ tối mới trở về một căn nhà. Đó là nhà của một người đàn bà mà hắn đã ở chung từ nhiều năm nay. Vào nhà, hắn đi thẳng lên lầu, khóa trái cửa lại và ngồi thừ ra ghế, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Một lát sau, Tư Hường bật dậy. Hắn rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại - chiếc hộp mà hắn đã lột được từ trong ngực áo Bảy Tân sau khi đã bắn hạ tên này tại cuộc nhậu ở nhà vợ chồng Thùy Linh từ hơn 10 năm trước. Sau khi đã đoạt được chiếc hộp, hắn mới biết rằng không dễ gì đọc được bí mật của nó. Bảy Tân đã mã hóa nó để không ai có thể đọc được ngoài chính hắn, hoặc cũng có thể đây chỉ là một trò lừa đảo mà Bảy Tân đã chuẩn bị sẵn cho bọn đàn em.

Tư Hùng thông thả bật nắp hộp. Bên trong chỉ có một tờ giấy gấp tư. Trên một mặt của tờ giấy có một hình vẽ nguệch ngoạc không ra hình thù gì, mặt sau có vài ba ký hiệu viết loằng ngoằng không rõ nghĩa. Tất cả chỉ có vậy. Những năm qua, không biết đã bao lần hắn nhìn ngắm mảnh giấy bí ẩn và đến tận phút này, đó vẫn là một câu đố không có lời giải.

Trong cái phong bao đã trao cho Thu Thủy, Tư Hùng đã sao chép y nguyên những gì có trong tờ giấy này. Đó là một sự tính toán thâm độc của hắn. Hắn thừa hiểu rằng ngay sau khi trở về nhà, Thu Thủy sẽ không ngần ngại gì mà không xé ngay phong bao ra để xem. Biết đâu cô ta lại có thể tìm ra được một điều gì đó thì sao? Mặc dù hy vọng ấy thật mong manh nhưng dù sao đó cũng là một hy vọng. Rất có thể Thu Thủy sẽ đọc được những điều bí ẩn do chính tay bố đẻ của cô ta để lại. Tất nhiên, Thu Thủy không bao giờ biết rằng để giành lại được điều bí mật này, Tư Hùng đã phải găm tới ba viên đạn vào Bảy Tân. Đến bây giờ, cô ta vẫn tưởng rằng bố mình là một sĩ quan ngự quyền Sài Gòn và đã bị chết do đạn pháo của quân Giải phóng từ tháng Tư năm 1975 như lời Tư Hùng vẫn thường nói.

Chăm chú nhìn vào tờ giấy bí ẩn, Tư Hùng bỗng nhớ lại câu chuyện của hơn 10 năm trước. Câu chuyện đã dẫn đến việc hắn ra tay giết tên cầm đầu Bảy Tân để chiếm giữ cái hộp nhỏ này...

(Còn tiếp)

Đức Dũng